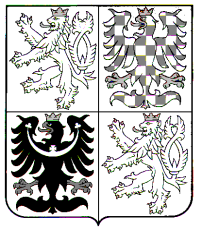

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jaromíra Jirsy a soudců Vladimíra Sládečka a Pavla Šámala (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **E. C.**, zastoupeného Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou, sídlem Mezibranská 1579/4, Praha 1 – Nové Město, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2022 sp. zn. 7 To 293/2022 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. září 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, ve znění opravného usnesení ze dne 24. října 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, za účasti **Městského soudu v Praze** a **Obvodního soudu pro Prahu 1**, jako účastníků řízení, a **Městského státního zastupitelství v Praze** a **Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1**, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2022 sp. zn. 7 To 293/2022 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. září 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, ve znění opravného usnesení ze dne 24. října 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, byla porušena ústavně zaručená základní práva stěžovatele podle čl. 8 odst. 1, odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2022 sp. zn. 7 To 293/2022 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. září 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, ve znění opravného usnesení ze dne 24. října 2022 sp. zn. 44 T 141/2022, se zrušují.

III. Ve zbývající části se ústavní stížnost odmítá.

Odůvodnění

I.
Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí s tvrzením, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 8 odst. 2, odst. 5, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

2. Z ústavní stížnosti a z vyžádaného spisu se podává, že ve věci trestního stíhání stěžovatele pro pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl stěžovatel usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále jen „obvodní soud“) ze dne 10. 6. 2022 sp. zn. 43 Nt 48/2022, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2022, vzat do vazby z důvodu podle § 67 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

3. V záhlaví specifikovaným usnesením obvodního soudu, v původním znění ze dne 1. 9. 2022 (nikoliv ve znění opravného usnesení – sub bod 6), byl stěžovatel podle § 73b odst. 3 trestního řádu a § 72 odst. 3 trestního řádu ponechán ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu (výrok I.), podle § 71a trestního řádu byla zamítnuta jeho žádost o propuštění z vazby na svobodu (výrok II.), podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu *a contrario* bylo rozhodnuto, že náhrada vazby slibem stěžovatele není přípustná (výrok III.), podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu *a contrario* nebyl nad stěžovatelem stanoven dohled úředníka Probační a mediační služby (výrok IV.), podle § 73 odst. 1 písm. a) trestního řádu *a contrario* nebyla přijata záruka pana R. C. (výrok V.) a podle § 73 odst. 1 písm. d) trestního řádu *a contrario* nebylo uloženo předběžné opatření (výrok VI.).

4. Obvodní soud shledal, že dosud zjištěné skutečnosti i nadále nasvědčují tomu, že by se stěžovatel mohl dopustit jednání, pro něž je stíhán. Dále zdůraznil, že stěžovatel nepředložil žádnou pracovní smlouvu či jiný důkaz, že má v případě propuštění na svobodu zajištěnou práci. Prohlášení stěžovatele, že by po propuštění mohl být zaměstnán jako zedník a že by si mohl přijít cca na 20 000 Kč měsíčně, které bylo sepsáno na počítači a podepsáno stěžovatelem, nepovažoval obvodní soud za dostatečně vážně míněné a za dostatečnou záruku, která by byla způsobilá nahradit důvody vazby. I nadále podle obvodního soudu hrozí obava, že by stěžovatel pokračoval v páchání trestné činnosti. Zabýval se i možností náhrady vazby alternativními opatřeními ve smyslu § 73 trestního řádu, případně § 88c trestního řádu, ale dospěl k závěru, že vzhledem k zjištěným skutečnostem a k osobě stěžovatele, který opakovaně páchá závažnou trestnou činnost, nelze postupovat jiným, mírnějším způsobem.

5. Stížnost stěžovatele proti usnesení obvodního soudu Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným usnesením zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu. Se závěrem obvodního soudu o dalším trvání vazby stěžovatele podle § 67 písm. c) trestního řádu se ztotožnil, i když považoval odůvodnění rozhodnutí obvodního soudu ohledně konkrétních skutečností, z nichž vyplývá důvodná obava, že stěžovatel bude v případě propuštění na svobodu opakovat trestnou činnost, pro kterou je stíhán, za značně lakonické. Za nepřiléhavou označil argumentaci obvodního soudu k předloženému příslibu zaměstnání a přisvědčil stěžovateli v tom, že nabídka slibu podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu musí být podle konstantní judikatury pouze stěžovatelem vlastnoručně podepsána, ale text slibu může být sepsán na počítači např. jeho obhájcem. Současně však nedal stěžovateli za pravdu v tom jeho přesvědčení, že příslib zaměstnání je zárukou, že do zaměstnání skutečně nastoupí a pracovní činnost začne vykonávat, neboť z různých důvodů může dojít k nemožnosti do zaměstnání nastoupit. Obvodní soud podle názoru městského soudu nepochybil, když přihlédl též k tomu, že stěžovatel je pro trestný čin krádeže stíhán již po páté a že se měl žalovaných skutků dopustit ve zkušební době podmíněného odsouzení, a to mimo jiné pro přečin krádeže. Rovněž konstatoval, že ponechání stěžovatele ve vazbě není v rozporu s tzv. doktrínou zesílených důvodů, když jeho vazba se započítává ode dne 8. 6. 2022 a ke dni rozhodování tedy trvala necelé čtyři měsíce, kdy k tomu navíc přibyla, oproti rozhodování o vzetí stěžovatele do vazby, další skutečnost odůvodňující důvod vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu, a to sdělení obvinění pro další přečin krádeže. Důležitá byla podle městského soudu skutečnost, že stěžovatel nemá žádný legální zdroj příjmů a že si tak zřejmě majetkovou trestnou činností opatřuje prostředky k uspokojování základních životních potřeb. K námitkám stěžovatele, že výroky pod body III. a VI. neodpovídají tomu, jak byly vyhlášeny, městský soud dodal, že nejde o zákonný důvod ke zrušení usnesení obvodního soudu, ale o zákonný důvod k vydání opravného usnesení, což obvodnímu soudu nařídil.

6. Usnesením ze dne 24. 10. 2022 sp. zn. 44 T 141/2022 obvodní soud podle § 138 trestního řádu za užití § 131 odst. 1 trestního řádu opravil „písařskou chybu“ ve znění výroků III. a VI. svého napadeného usnesení tak, že výrok III. má správně znít tak, že podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu *a contrario* se písemný slib obviněného (stěžovatele) nepřijímá, a výrok VI. má znít tak, že podle § 73 odst. 1 písm. d) trestního řádu *a contrario* se předběžné opatření, které by ukládalo obviněnému zdržení se požívání omamných a psychotropních látek a jedů, neukládá (viz č. l. 871 spisu obvodního soudu).

II.
Argumentace stěžovatele

7. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že napadeným usnesením městského soudu bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce. Tvrdí, že daná věc byla podle rozvrhu práce městského soudu přidělena k rozhodování senátu 7 To ve složení JUDr. Richard Petrásek, JUDr. Zuzana Zápalková a JUDr. Alexandr Sotolář, avšak podle protokolu o neveřejném zasedání ze dne 30. 9. 2022 ve věci rozhodovali JUDr. Richard Petrásek, JUDr. Alexandr Sotolář a Mgr. Blanka Bedřichová. Poukazuje na to, že pro přerozdělování již napadených věcí musí být legitimní důvod, který v posuzované věci není patrný.

8. V další části ústavní stížnosti stěžovatel uvádí, že jeho druhá obhájkyně Mgr. Marie Klinerová nebyla vyrozuměna o konání vazebního zasedání a že napadené rozhodnutí obvodního soudu nebylo řádně odůvodněno. K tomu poukazuje na četnou judikaturu Ústavního soudu týkající se odůvodnění soudních rozhodnutí s tím, že je nepřípustné, aby vazební soud při rozhodování o vazbě jakkoli predikoval vinu obviněného, případně vynášel charakterové soudy, což se podle něj stalo v nyní posuzovaném případě. Má za to, že usnesení obvodního soudu bylo odůvodněno ledabyle, povrchně a neurčitým způsobem, a že neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by byla odvoditelná důvodná obava podle § 67 písm. c) trestního řádu. Městský soud pak podle stěžovatele rezignoval na svou přezkumnou povinnost, když se řádně nevypořádal s podstatnou částí jeho argumentace. Další jeho ponechání ve vazbě považuje za rozporné s tzv. doktrínou zesílených důvodů, neboť orgány činné v trestním řízení nedostály své povinnosti a nepředložily další závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly jeho další ponechání ve vazbě. Pod takové důvody podle něj není možné zařadit jeho odsouzení za páchanou trestnou činnost v minulosti či skutečnost, že v současné době nemá žádný stálý zdroj příjmů. Ani další sdělení obvinění jako jediná nová skutečnost nemůže být důvodem pro trvající zbavení osobní svobody. Nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že nesoulad mezi výroky vyhlášeného usnesení obvodního soudu v rámci vazebního zasedání a v rámci jeho písemného vyhotovení je možné zhojit toliko vydáním opravného usnesení. Je přesvědčen, že šlo o zásadní vadu, která měla vést ke zrušení usnesení obvodního soudu a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

9. Závěrem ústavní stížnosti stěžovatel v souladu s § 39 zákona o Ústavním soudu žádá, aby jeho ústavní stížnost byla projednána přednostně jako naléhavá.

III.
Vyjádření účastníků řízení

10. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu účastníky řízení, aby se k ústavní stížnosti vyjádřily.

11. Městský soud odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

12. Obvodní soud ve svém vyjádření uvedl, že nemá za to, že by napadenými rozhodnutími bylo jakkoli nezákonně zasaženo do ústavně zaručených práv a svobod stěžovatele. K námitce stěžovatele, že obhájkyně Mgr. Marie Klinerová nebyla řádně předvolána k vazebnímu zasedání konanému dne 1. 9. 2022, konstatoval, že o konání daného vazebního zasedání byl řádně vyrozuměn obhájce stěžovatele JUDr. Josef Srba, který se zasedání zúčastnil prostřednictvím substituta. Obhájkyní Mgr. Marií Klinerovou byla soudu předložena plná moc, která však byla výslovně omezena pouze na jeden ze dvou skutků uvedených v obžalobě. Na nepřijatelnost takto formulované plné moci, kdy by paralelně v řízení působili obhájce ustanovený a obhájce na plnou moc, byl stěžovatel i Mgr. Marie Klinerová upozorněni přípisem soudu ze dne 13. 9. 2022, ve kterém byli rovněž poučeni o následcích nedoplnění plné moci. Následně při hlavním líčení konaném dne 18. 10. 2022 po opětovném poučení o nedostatcích plné moci setrval stěžovatel na svém stanovisku, že chce, aby jej Mgr. Marie Klinerová zastupovala pouze v rozsahu jednoho skutku uvedeného v obžalobě, a pro druhý skutek jej má zastupovat obhájce ustanovený. Z důvodu absence řádné plné moci obvodní soud nepřipustil Mgr. Marii Klinerovou jako obhájkyni a v řízení dále pokračoval s obhájcem ustanoveným.

13. Ústavní soud nepovažoval za nezbytné zasílat vyjádření obvodního soudu stěžovateli k replice, neboť se v něm neobjevily žádné zásadní nebo nové argumenty.

IV.
Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V.
Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

15. Ústavní soud ustáleně judikuje, že je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřízen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení „běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem“, ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 1. 1995 sp. zn. II. ÚS 45/94 (N 5/3 SbNU 17), všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz]. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka „nesprávnosti“ napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.

16. Po prostudování ústavní stížnosti, vyjádření účastníků řízení a poskytnutého spisového materiálu Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost stěžovatele je důvodná, neboť napadená rozhodnutí nebyla náležitě odůvodněna a jejich vydáním došlo k porušení stěžovatelových práv na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny, resp. na zbavení osobní svobody toliko zákonným způsobem podle čl. 8 odst. 2 Listiny, a na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

a) Obecná východiska

17. Ochrana osobní svobody nepochybně představuje jedno z nejvýznamnějších základních lidských práv a zásahy do něj musí být činěny citlivě a přiměřeně. Podle čl. 8 odst. 2 Listiny nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, které stanoví zákon, a podle čl. 8 odst. 5 Listiny nikdo nesmí být vzat do vazby, leč z důvodů a na dobu stanovenou zákonem a na základě rozhodnutí soudu. Výklad zákonem stanovených pravidel, upravujících vzetí do vazby či rozhodnutí o dalším trvání vazby, je pak v každém konkrétním případě třeba provést ústavně konformním způsobem.

18. Ústavní soud ve vazebních věcech rozhoduje konstantně tak, že takovým rozhodnutím musí být věnována mimořádná pozornost vzhledem k tomu, že jde o výrazný zásah do osobní svobody jednotlivce. Rozhodování o vazbě je rozhodováním o osobní svobodě jednotlivce, která představuje v demokratickém a právním státě jednu z nejdůležitějších hodnot. Vazba představuje významný zásah do života obviněného (obžalovaného), neboť jej izoluje od jeho rodinného a sociálního prostředí a nezřídka jej stigmatizuje, což má pro něj závažné sociální, psychologické, ale rovněž ekonomické důsledky, spočívající v pozbytí možnosti pracovat a tím i ve ztrátě zdroje příjmů. Držení ve vazbě může také sloužit jako prostředek nátlaku na obviněného, aby se dosáhlo jeho doznání. Výjimečnost tohoto zajišťujícího institutu je dána především tím, že zbavuje svobody a vystavuje výše popsaným negativním dopadům osobu presumovaně nevinnou před definitivním zjištěním viny [viz nález ze dne 15. 12. 2015 sp. zn. III. ÚS 1301/13 (N 212/79 SbNU 419)]. Soudy tedy nemohou k uvalení či ponechání jednotlivce ve vazbě přistupovat lehkovážně bez zohlednění všech relevantních okolností týkajících se konkrétního obvinění a konkrétní osoby.

19. Jak vyplývá i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), kterou Ústavní soud ve své rozhodovací praxi ctí, každá vazba musí být vždy založena na relevantních a dostatečných důvodech [srov. nález ze dne 4. 7. 2014 sp. zn. I. ÚS 980/14 (N 125/73 SbNU 887)]. Obecně ve vazebních rozhodnutích je potřeba zhodnotit všechny okolnosti svědčící pro i proti omezení osobní svobody jednotlivce, což musí být náležitě a pečlivě odůvodněno. Ústavní soud v minulosti opakovaně uvedl, že povšechné a obecné odůvodnění rozhodnutí, jímž je omezena osobní svoboda, není v souladu s ústavním pořádkem České republiky [nález ze dne 7. 7. 2008 sp. zn. I. ÚS 1348/07 (N 124/50 SbNU 79)]. Z odůvodnění vazebních rozhodnutí musí být zřejmé, že se soud náležitě zabýval všemi relevantními okolnostmi.

20. Aby soud dostál ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve vazebních věcech a imperativu maximální šetrnosti k právům obviněného, musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se obviněný bude chovat způsobem uvedeným v § 67 písm. a) až c) trestního řádu, a to za podmínek stanovených v dovětku tohoto ustanovení [nález ze dne 15. 4. 2010 sp. zn. I. ÚS 1115/09 (N 85/57 SbNU 137)]. Přitom opakované používání stereotypních formulací v rozhodnutích soudů o prodloužení vazby vzbuzuje podezření, že se rozhodující orgány dostatečně nezabývaly konkrétními okolnostmi a nereagovaly na argumenty obviněného. Soudy rozhodující o vazbě sice nejsou povinny se ve svých rozhodnutích vypořádat jednotlivě s každým argumentem uplatněným obviněným nebo jeho obhájcem, měly by však reagovat adekvátním způsobem na všechna tvrzení, která jsou způsobilá zpochybnit oprávněnost dalšího trvání vazby. Porušení práva na osobní svobodu může spočívat zvláště v tom, že soud pouze zopakuje důvody uváděné v počáteční fázi vazby, aniž by náležitě vysvětlil, proč je trvání vazby i nadále nezbytné [nález ze dne 12. 12. 2013 sp. zn. I. ÚS 2665/13 (N 217/71 SbNU 545), body 24-25 a odkazy tam uvedené].

21. V rámci posuzování tzv. vazebních rozhodnutí obecných soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout tehdy, shledá-li, že rozhodnutí obecného soudu o vazbě není podloženo zákonným důvodem, nebo jestliže jsou tvrzené důvody vazby v extrémním rozporu se zjištěným skutkovým stavem, nebo když rozhodnutí není odůvodněno poukazem na konkrétní skutečnosti. Výklad „konkrétních skutečností“ odůvodňujících vazbu ve smyslu § 67 trestního řádu je především věcí obecných soudů. Ty musí při

znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání vazby je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení, a zda tohoto účelu nelze dosáhnout jinak ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků orgány činnými v trestním řízení [nález ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. II. ÚS 897/08 (N 139/50 SbNU 235), bod 19].

22. Zásada presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny), podle níž musí být s každým jednotlivcem zacházeno jako s nevinným až do chvíle, než je prokázán opak, je neodmyslitelnou součástí vztahu mezi státem a jednotlivcem v otevřené demokratické společnosti. Tato zásada má svůj význam nejenom z hlediska předcházení justičním omylům, ale také z hlediska vyvážení nerovnosti mezi jednotlivcem a státem. Stát, na rozdíl od jednotlivce, totiž disponuje početným aparátem a širokým spektrem pravomocí, díky nimž může jednotlivce podrobit vyšetřování, trestnímu stíhání, soudnímu procesu či odsouzení a potrestání; má tedy jasnou mocenskou převahu. Demokratický právní stát, na rozdíl od státu autoritářského, musí tyto pravomoci využívat v souladu s určitými standardy, jakými jsou především respekt k důstojnosti a autonomii každého člověka (čl. 1 Ústavy). Proto, uplatňuje-li stát vůči jednotlivci svoji moc ve fázích předcházejících vynesení rozsudku o vině, musí k tomu předložit silné důvody. Tuto povinnost má bez ohledu na to, jak přesvědčivé či dokonce zjevné jsou důkazy svědčící o vině dané osoby. Presumpce neviny totiž neznamená faktickou presumpci, že se stíhaná osoba činu nedopustila, nýbrž se jedná především o politický a morální princip, který je základem vztahu mezi státem a jednotlivcem, a který určuje, jakým způsobem má být vůči jednotlivcům uplatňována moc [srov. Ashworth, A. Four threats to the presumption of innocence, International Journal of Evidence & Proof 2006, 10(4), 241-279, 149].

23. V případě prodlužování vazby je proto třeba vzít v potaz důvody, pro něž autentický veřejný zájem na pokračování zásahu do osobní svobody převažuje nad presumpcí neviny i s ohledem na délku trvání vazby, a to na podkladě konkrétních specifických okolností každého případu (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 6. 11. 2003 ve věci *Pantano proti Itálii*, stížnost č. 60851/00, bod 66, či rozsudek ESLP ze dne 6. 11. 2012 ve věci *Strelets proti Rusku*, stížnost č. 28018/05, bod 83). Nepostačuje tu již samotná existence podezření ze spáchání stíhaného skutku, ale zapotřebí jsou ještě další dostatečné a relevantní důvody uvedené obecnými soudy pro pokračování v omezení osobní svobody, jež musí být seznatelné z odůvodnění jejich rozhodnutí, z nichž musí být patrná zvláštní péče, kterou těmto případům věnují (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 11. 7. 2000 ve věci *Trzaska proti Polsku*, stížnost č. 25792/94, bod 63., či rozsudek ESLP ze dne 30. 10. 2014 ve věci *Sigarev proti Rusku*, stížnost č. 53812/10, bod 49.). Soudy musí rovněž vždy zvažovat, zda účelu vazby nelze dosáhnout i méně invazivním prostředkem (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 21. 12. 2000 ve věci *Jabłoński proti Polsku*, stížnost č. 33492/96, bod 83.).

24. Soud musí při rozhodování o dalším trvání vazby v první řadě zvážit případné námitky obviněného, který má právo prokazovat existenci konkrétních skutečností (silných důvodů), jež důvodnou obavu z následků uvedených v § 67 trestního řádu eliminují (srov. např. již shora zmíněný nález sp. zn. I. ÚS 2665/13). Dalším klíčovým faktorem pro posouzení důvodnosti dalšího trvání vazby je plynutí času. Musí být brán zřetel na tzv. doktrínu zesílených důvodů trvání omezení osobní svobody. Obecné soudy jsou povinny respektovat požadavek nezbytnosti existence zesílených důvodů pro trvání vazby, jinak nelze pokračující omezení osobní svobody, byť k uvalení vazby mohlo dojít na základě důvodného podezření, aprobovat. Konkrétní skutečnosti zakládající důvodnost vazby v počáteční fázi trestního stíhání mohou během trvání vazby ztrácet na

významu či přesvědčivosti a pro ospravedlnění dalšího trvání zbavení osobní svobody obviněného ve vazbě už nemusí postačovat. Delší trvání vazby musí být ospravedlněno dalšími závažnými konkrétními důvody, které vylučují nahrazení vazby jiným opatřením podle trestního řádu [srov. např. nález ze dne 11. 12. 2013 sp. zn. I. ÚS 2208/13 (N 215/71 SbNU 517)].

25. Trvání na dodržení všech zákonem stanovených podmínek zbavení osobní svobody představuje stěžejní záruku, že budou skutečně respektována práva dotčeného jednotlivce a že nedojde ke zneužití moci [srov. nález ze dne 17. 2. 2015 sp. zn. III. ÚS 916/13 (N 33/76 SbNU 451)]. Soudní ochrana práv osoby ve vazbě spočívá jednak v možnosti dosáhnout rozhodnutím soudu jejího propuštění, pominou-li vazební důvody, jednak je jejím prostřednictvím zaručena zákonnost vazby po celou dobu jejího trvání. Právě proto musí vzetí do vazby nebo dalšímu ponechání ve vazbě vždy předcházet soudní rozhodnutí, které opravňuje příslušné orgány zbavit obviněného osobní svobody z některého ze zákonných vazebních důvodů a na dobu stanovenou zákonem, případně do doby, než soud rozhodne o dalším trvání vazby nebo kdy soud (příp.) státní zástupce rozhodne o propuštění z vazby nebo kdy dojde k převedení do výkonu trestu [srov. nález ze dne 20. 2. 2018 sp. zn. IV. ÚS 168/18 (N 31/88 SbNU 445)].

26. Je notorietou, že na rozhodnutí o vazbě i o její náhradě písemným slibem nebo dohledem probačního úředníka se vztahují obecné požadavky na soudní rozhodnutí, zejména požadavky náležitého odůvodnění a zákazu libovůle, které lze dovodit z práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a principu demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy. Takovéto rozhodnutí musí být přezkoumatelné. Jeho odůvodnění musí mít náležitosti podle § 134 odst. 2 trestního řádu. Musí z něj vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé, a to při respektování skutečnosti, že rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pouhé pravděpodobnosti, a nikoli jistoty o důsledcích, které mohou nastat [srov. nález ze dne 6. 3. 1997 sp. zn. III. ÚS 271/96 (N 24/7 SbNU 153), nález ze dne 3. 2. 2000 sp. zn. III. ÚS 103/99 (N 17/17 SbNU 121) či nález ze dne 19. 12. 2001 sp. zn. II. ÚS 413/01 (N 201/24 SbNU 513)].

27. Ústavní soud proto podotýká, že požadavky na zákonnost zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 8 Listiny, resp. čl. 5 Úmluvy, se do značné míry překrývají s právem na spravedlivý proces dle čl. 36 a násl. Listiny a čl. 6 Úmluvy. Rozhodnutí soudu, na jehož základě došlo k zbavení osobní svobody nebo jímž se rozhoduje o dalším trvání vazby, musí být náležitě odůvodněno, což mimo jiné znamená, že z něj musí být seznatelné důvody, pro které soud považoval za splněné výše uvedené ústavněprávní požadavky pro tento zásah [srov. např. nález ze dne 21. 1. 2014 sp. zn. IV. ÚS 2468/11, nález ze dne 27. 3. 2011 sp. zn. IV. ÚS 3441/11 (N 61/64 SbNU 723), nebo nález ze dne 22. 11. 2010 sp. zn. IV. ÚS 1834/10 (N 231/59 SbNU 357)]. Argumenty použité soudy k odůvodnění existence reálného rizika, či důvodné obavy, musí mít jasnou vazbu k danému riziku. Jen tak je totiž možné ověřit, zda byly výše uvedené ústavněprávní požadavky dodrženy. Výklad podústavních norem přitom nesmí být svévolný či nerozumný, nebo vybočující z obecně akceptovaných pravidel výkladu právních předpisů [např. nález ze dne 18. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1796/11 ze dne 18. 10. 2011 (N 178/63 SbNU 69), nález ze dne 8. 7. 1999 sp. zn. III. ÚS 224/98 (N 98/15 SbNU 17) nebo nález ze dne 17. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 2654/10 (N 94/61 SbNU 453)]. Pokud by odůvodnění rozhodnutí soudu těmto požadavkům nedostálo, mohlo by toto pochybení založit porušení práva účastníka

řízení na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy a odůvodnit tak jinak nepřípustný zásah Ústavního soudu do činnosti obecných soudů (čl. 83 Ústavy).

a) Aplikace obecných východisek na posuzovanou věc

28. V nyní posuzované věci je stěžovatel trestně stíhán pro pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2 trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Usnesením obvodního soudu ze dne 10. 6. 2022 sp. zn. 43 Nt 48/2022, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2022, byl vzat do vazby z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu. Dne 5. 8. 2022 podal návrh na propuštění z vazby, který odůvodnil zejména tím, že chce vypomáhat své družce, která je na všechno sama, že má příslib práce u zaměstnavatele J. Z., kde by mohl dělat zednické práce asi za 20 000 Kč měsíčně, že při případném propuštění by bydlel u své družky, byl by ochoten se každý den dostavovat k probačnímu úředníkovi a podstupovat testy na OPL. Jako důkaz předložil čestné prohlášení J. Z. o poskytnutí zaměstnání zedníka v jeho stavební firmě stěžovateli v případě jeho propuštění na svobodu (viz č. l. 730 spisu obvodního soudu), písemnou záruku pana R. C. (viz č. l. 731 spisu obvodního soudu), korespondenci s Probační a mediační službou, ze které vyplývá, že Probační a mediační služba nemá žádné námitky proti propuštění stěžovatele na svobodu, probační úřednice Mgr. Markéta Tylová je připravena mu poskytnout potřebnou pomoc a že ji má v případě propuštění z vazby kontaktovat za účelem konzultace (viz č. l. 732 spisu obvodního soudu), dále příslib bydlení (viz č. l. 733 spisu obvodního soudu) a prohlášení přítelkyně stěžovatele L. G. (viz č. l. 734 spisu obvodního soudu).

29. Obvodní soud po projednání věci napadeným usnesením rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že situace se od posledního rozhodování o vazbě soudem dne 10. 6. 2022 změnila ve prospěch stěžovatele, neboť za stěžovatele se zaručil pan R. C. a objevil se příslib zaměstnání od pana J. Z. Zdůraznil rovněž, že z prozatímního dokazování vyplynulo, že stěžovatel by mohl mít zajištěnou práci jako zedník, avšak že šlo jen o čestné prohlášení J. Z., proto je podle soudu i nadále dána obava, že by stěžovatel pokračoval v páchání trestné činnosti, když reálnost budoucího zaměstnání stěžovatele je pochybná. Z uvedených důvodů podle obvodního soudu ani instituty nahrazující vazbu nepředstavovaly dostatečnou záruku, že by stěžovatel v případě propuštění na svobodu nepokračoval v páchání trestné činnosti. K návrhu, aby vazba byla nahrazena písemným slibem stěžovatele, konstatoval, že slib, který je sepsán na počítači a podepsán stěžovatelem, nelze považovat za dostatečně vážně míněný. Ani předložená záruka pana R. C. nebyla podle něj způsobilá nahradit důvod vazby předstižné, neboť šlo o příbuzného stěžovatele, a ze skutečnosti, že stěžovatel trestnou činnost páchá po delší dobu, obvodní soud dovodil, že vliv blízkých osob není schopen ho od páchání trestné činnosti odradit. Stejně tak nepovažoval za dostatečnou navrženou náhradu vazby dohledem probačního úředníka. K tomu podotkl, že stěžovateli byl uložen v posledním odsuzujícím rozsudku trest odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem na dobu pěti let s dohledem probačního úředníka, avšak ani to pravděpodobně nevedlo ke kýženému preventivnímu efektu.

30. Městský soud ke stížnosti stěžovatele ve stručném odůvodnění svého rozhodnutí sice označil odůvodnění rozhodnutí obvodního soudu za značně lakonické, přesto však

uzavřel, že závěr o dalším trvání vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu je správný. Za nepřiléhavou považoval argumentaci obvodního soudu k předloženému příslibu zaměstnání, současně však zdůraznil, že příslib zaměstnání není zárukou toho, že stěžovatel po propuštění na svobodu do zaměstnání skutečně nastoupí, a že na stěžovatele již po propuštění na svobodu nemůže vyvíjet žádný tlak, aby do zaměstnání nastoupil. Závěrem dodal, že skutečnost, že výroky pod body III. a IV. usnesení obvodního soudu neodpovídají tomu, jak byly ve vazebním zasedání vyhlášeny, nelze považovat za zákonný důvod ke zrušení daného usnesení, nýbrž je důvodem k vydání opravného usnesení. To obvodní soud vydal dne 24. 10. 2022 (viz sub 6).

31. Taková odůvodnění rozhodnutí o nutnosti trvání vazby nemohou s ohledem na shora uvedená obecná východiska obstát, zvláště když v dané souvislosti nelze pominout, že v posuzované věci jde v podstatě o trestní stíhání pro méně závažné přečiny (dílem ve stadiu pokusu) s nejvyšší horní hranicí trestní sazby tři roky odnětí svobody, nikoliv o natolik závažnou trestnou činnost, že by vzetí stěžovatele do vazby bylo nezbytným řešením. Ostatně ani hrozba vysokým trestem, která však v posuzované věci není dána, sama o sobě nemůže představovat důvod k prodloužení vazby. Nelze souhlasit s názorem rozhodujících soudů, že důvodná obava, že stěžovatel bude pokračovat v páchání trestné činnosti, plyne z toho, že v současné době nemá žádný stálý zdroj příjmů. Je zřejmé, že nachází-li se stěžovatel v současné době ve vazbě, jen stěží by mohl mít stálý zdroj příjmů. Při vazebním zasedání stěžovatel předložil příslib zaměstnání od J. Z., přičemž ač městský soud považoval argumentaci obvodního soudu k tomuto příslibu za nepřiléhavou, ani on toto pochybení nenapravil. Dostatečným způsobem nezdůvodnil, proč posoudil příslib zaměstnání jako nedostatečný důvod pro rozhodnutí o propuštění z vazby. Je zřejmé, že žádný příslib zaměstnání nemůže být absolutní zárukou toho, že ten který obviněný po propuštění na svobodu do zaměstnání skutečně nastoupí, neboť se tak nemusí stát z řady objektivních důvodů. Nelze ale připustit, aby soud bez dalšího presumoval, že obviněný do zaměstnání nenastoupí, jak se stalo v případě stěžovatele.

32. V žádosti o propuštění z vazby stěžovatel navrhl, aby vazba byla nahrazena jeho písemným slibem podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu (viz č. l. 585 spisu obvodního soudu), který byl sepsán na počítači a vlastnoručně stěžovatelem podepsán. Obvodní soud daný slib s ohledem na to, že byl sepsán na počítači a jen podepsán obžalovaným, nepovažoval za dostatečně vážně míněný, městský soud sice přisvědčil stěžovateli v tom, že nabídka slibu musí být stěžovatelem vlastnoručně podepsána a text slibu může být např. sepsán na počítači jeho obhájcem, což předložený slib stěžovatele splňoval, avšak dál se tímto slibem nezabýval a nijak nevysvětlil, na základě jakých důvodů nebylo možno návrhu stěžovatele na nahrazení vazby slibem vyhovět, resp. proč písemný slib stěžovatele není dostatečnou zárukou způsobilou nahradit důvod vazby.

33. Nedostatečné je rovněž odůvodnění soudu ohledně nahrazení vazby dohledem probačního úředníka. Obvodní soud ani městský soud nijak nevysvětlily, z jakého důvodu navržená náhrada vazby dohledem probačního úředníka, při kterém by se stěžovatel jednou týdně dostavoval a podstupoval by testy na přítomnost OPL, spojená s předběžným opatřením spočívajícím ve zdržení se požívání alkoholických nápojů a OPL, nemůže eliminovat hrozbu opakování trestné činnosti. Pouhý odkaz na to, že stěžovateli byl dříve uložen trest odnětí svobody ve výměře tří let s podmíněným odkladem na dobu pěti let s dohledem, což ho pravděpodobně neodradilo od páchání další trestné činnosti, je v dané souvislosti nedostačující. Pouhá pochybnost rozhodujícího soudu, zda uložení dalšího dohledu ve spojení s předběžným opatřením by vedlo

k lepšímu výsledku, aniž by byla podložena nějakou objektivně zjištěnou okolností, k odůvodnění rozhodnutí o ponechání stěžovatele ve vazbě nepostačuje.

34. Stejně tak nelze dát městskému soudu za pravdu v tom jeho závěru, že na stěžovatele po propuštění z vazby na svobodu nebude moci být vyvíjen žádný tlak, aby do zaměstnání nastoupil. Naopak při nahrazení vazby dohledem probačního úředníka by na stěžovatele bylo působeno prostřednictvím probačního úředníka, který kontroluje jeho chování po případném propuštění obžalovaného usnesením z vazby, ve kterém byly uloženy určité povinnosti, omezení či stanoveny určité předpoklady, sleduje chování obviněného, obviněnému poskytuje rovněž individuální pomoc, působí na něj ve smyslu vedení řádného života včetně nastoupení do přislíbeného zaměstnání a pozitivně ho motivuje, aby vyhověl soudem uloženým podmínkám a stanoveným předpokladům, aby tím došlo k nahrazení vazby méně invazivními prostředky. Pokud by tyto podmínky a předpoklady obžalovaný po propuštění z vazby neplnil, bylo by možno rozhodnout o jeho opětovném vzetí do vazby.

35. Rozhodnutí o dalším trvání vazby bylo navíc učiněno za nezměněné důkazní situace oproti rozhodování o vzetí stěžovatele do vazby, přičemž orgány činné v trestním řízení v rozporu s tzv. doktrínou zesílených důvodů pro trvání omezení osobní svobody nepředložily žádné další skutečnosti, které by odůvodňovaly další trvání vazby a příslušné soudy se s tímto požadavkem náležitě nevypořádaly. Obvodní soud toliko zopakoval dosud zjištěné skutečnosti, tj. že na kamerových záznamech je zachycen stěžovatel a jeho pohyb po domě a že sám stěžovatel potvrdil, že na místo jel autem a poté autem odjel, přestože věděl, že mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že ponechání stěžovatele ve vazbě není v rozporu s tzv. doktrínou zesílených důvodů, když jeho vazba se započítává ode dne 8. 6. 2022 a ke dni rozhodování tedy trvala necelé čtyři měsíce, kdy k tomu navíc přibyla, oproti rozhodování o vzetí stěžovatele do vazby, další skutečnost odůvodňující důvod vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu, a to sdělení obvinění pro další přečin krádeže. Ani v tom mu však nelze přisvědčit, neboť skutečnost, že má být stěžovateli sděleno další obvinění, byla známa již při původním rozhodování o jeho vzetí do vazby, jak vyplývá z usnesení městského soudu (coby soudu stížnostního) ze dne 21. 7. 2022 sp. zn. 61 To 395/2022. Obecné soudy tak nerespektovaly požadavek nezbytnosti existence zesílených důvodů pro trvání vazby, proto ani z tohoto hlediska nelze odůvodnění jejich rozhodnutí aprobovat.

36. Vyjma konstatování, že dosud zjištěné skutečnosti i nadále nasvědčují tomu, že se stěžovatel mohl dopustit jednání, pro které je stíhán, nelze z napadených rozhodnutí dovodit žádné konkrétní skutečnosti zakládající důvodnou obavu, že bude jednat způsobem uvedeným v § 67 písm. c) trestního řádu. Obecné soudy žádným způsobem nespecifikují, v čem tato důvodná obava spočívá a jaké konkrétní skutečnosti je k tomuto závěru vedou. Taková rozhodnutí proto nemohou být zákonným a ústavně souladným podkladem pro další trvání vazby, neboť odůvodnění musí obsahovat takové skutečnosti, aby bylo patrno, že došlo k naplnění zákonné dikce § 67 písm. c) trestního řádu.

37. Jde-li o namítaný nesoulad mezi výroky vyhlášeného usnesení v rámci vazebního zasedání a v jeho písemném vyhotovení, který městský soud posoudil toliko jako formální pochybení, které je možno zhojit vydáním opravného usnesení, jenž bylo vydáno dne 24. 10. 2022 (sub bod 6), je třeba stěžovateli přisvědčit v tom, že ohledně výroku III. usnesení obvodního soudu nebyly splněny podmínky pro vydání opravného

usnesení k opravě písařských chyb, neboť nešlo o vady písařského charakteru, jež by bylo možno zhojit vydáním opravného usnesení ve smyslu § 131 trestního řádu. Je zřejmé, že nepřípustnost náhrady za vazbu slibem pro formální nedostatky slibu (sepsání na počítači a jen jeho podepsání obžalovaným), jak to uzavřel obvodní soud, a nepřijetí slibu z jiných důvodů jsou odlišná právní posouzení, neboť nepřípustnost značí, že by náhradě bránila zákonná překážka. Obecně je jinak nepřípustnost možná pouze u tzv. koluzní vazby podle § 67 písm. b) trestního řádu, neboť jen u tohoto typu vazby je náhrada vazby slibem podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu nepřípustná ze zákona, avšak důvody koluzní vazby u stěžovatele nebyly shledány. Jde tak o změnu právního závěru obvodního soudu, proto městský soud měl postupovat podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu, příp. podle § 149 odst. 3 trestního řádu a navíc měl věcné překážky pro jeho nepřijetí zevrubně v odůvodnění svého usnesení uvést, což neučinil.

38. Jako opravu písařské chyby by bylo možno s určitou mírou tolerance akceptovat pouze opravu znění výroku VI. usnesení obvodního soudu, kde obvodní soud doplnil, resp. specifikoval předběžné opatření, které se stěžovateli neukládá (tj. předběžné opatření, které by ukládalo stěžovateli zdržení se požívání omamných a psychotropních látek a jedů).

39. Jak plyne již ze shora uvedených obecných východisek, součástí práva na soudní ochranu a ústavních záruk spravedlivého procesu vyplývajících zejména z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy je požadavek náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257), nález sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131, 153/2004 Sb.)]. Smyslem odůvodnění je především seznámení účastníků řízení s úvahami, na nichž rozhodující orgán založil své rozhodnutí, a též dodržení principu vyloučení libovůle. Požadavkem na řádné odůvodnění je nutno rozumět přiměřenou míru odůvodnění. Jako celek odůvodnění rozhodnutí musí účastníkům řízení umožňovat seznatelnost těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím jeho přezkoumatelnost z hlediska zákonnosti i věcné správnosti.

40. Na základě shora popsaných skutečností je třeba uzavřít, že obvodní soud a městský soud svým postupem porušily nejen stěžovatelovo právo na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1, odst. 2 Listiny, ale rovněž i jeho právo na řádně vedené soudní řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť napadená usnesení nebyla v požadovaném rozsahu řádně, přesvědčivě a logicky odůvodněna, zejména z hlediska konkrétních skutečností zakládající důvodnou obavu, že bude jednat způsobem uvedeným v § 67 písm. c) trestního řádu, jakož i ve vztahu k tzv. doktríně zesílených důvodů pro trvání omezení osobní svobody, s níž se žádný z obecných soudů náležitě nevypořádal, a to dokonce i přesto, že obvodní soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že situace se od posledního rozhodování o vazbě soudem dne 10. 6. 2022 změnila ve prospěch stěžovatele (sub bod 26). Takový přístup svědčí o libovůli obecných soudů, neboť jak bylo již uvedeno shora, při opětovném rozhodování o vazbě již nepostačuje samotná existence podezření ze spáchání stíhaného skutku, ale zapotřebí jsou ještě další dostatečné a relevantní důvody uvedené obecnými soudy pro pokračování v omezení osobní svobody, jež musí být seznatelné z odůvodnění jejich rozhodnutí, z nichž musí být patrná zvláštní péče, kterou těmto případům věnují. Přitom musí rovněž vždy zvažovat a pečlivě odůvodnit, proč účelu vazby nelze dosáhnout i některým méně invazivním prostředkem či více takovými prostředky (obecně viz sub 21 až 24).

c) odnětí zákonnému soudci

41. Zbylé stěžovatelovy námitky, tj. námitku, že obhájkyně Mgr. Marie Klinerová nebyla vyrozuměna o konání vazebního zasedání a že ve věci rozhodoval nezákonný soudce, Ústavní soud nevyhodnotil ani jako potenciálně způsobilé odůvodnit závěr o porušení ústavně zaručených základních práv či svobod stěžovatele.

42. Jde-li o námitku stěžovatele, že obhájkyně Mgr. Marie Klinerová nebyla vyrozuměna o konání vazebního zasedání, obvodní soud ve vyjádření k ústavní stížnosti podrobně vysvětlil, že Mgr. Marii Klinerovou nepřipustil jako obhájkyni z důvodu absence řádné plné moci (sub bod 11) a že v řízení dále pokračoval s obhájcem ustanoveným. Neúčast Mgr. Marie Klinerové u vazebního zasedání proto nemohla stěžovateli přivodit jakoukoli újmu na jeho právu na obhajobu, zvláště když vazebního zasedání dne 1. září 2022 se stěžovatel osobně zúčastnil a byl po celou jeho dobu obhajován druhým obhájcem JUDr. Vladislavem Vnenkem v substituci JUDr. Josefa Srby. Navíc ani v ústavní stížnosti neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by takovému závěru o omezení jeho obhajoby ve vazebním zasedání svědčily.

43. Spatřuje-li stěžovatel pochybení v tom, že posuzovaná věc byla podle rozvrhu práce městského soudu přidělena k rozhodování senátu 7 To ve složení JUDr. Richard Petrásek, JUDr. Zuzana Zápalková a JUDr. Alexandr Sotolář, avšak podle protokolu o neveřejném zasedání ze dne 30. 9. 2022 ve věci rozhodovali JUDr. Richard Petrásek, JUDr. Alexandr Sotolář a Mgr. Blanka Bedřichová, nelze mu ani v tomto směru přisvědčit. Z rozvrhu práce městského soudu pro rok 2022, který stěžovatel přiložil k ústavní stížnosti, vyplývá, že v případě nepřítomnosti některého z členů senátu 7 To je zastupujícím senátem senát 8 To ve složení Mgr. Blanka Bedřichová, Mgr. Tomáš Kubovec a Mgr. Kateřina Ctiborová (viz str. 149 rozvrhu práce městského soudu pro rok 2022). Zastoupila-li tedy při neveřejném zasedání konaném dne 30. 9. 2022 JUDr. Zuzanu Zápalkovou z důvodu její krátkodobé nepřítomnosti, ať už z jakéhokoliv důvodu, Mgr. Blanka Bedřichová, šlo o postup souladný s rozvrhem práce, proti kterému nelze nic namítat. Nešlo o žádné přerozdělení již napadených věcí, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž toliko o zástup z důvodu dočasné a krátkodobé nepřítomnosti JUDr. Zuzany Zápalkové.

V.
Závěr

44. Ústavní soud ze všech shora uvedených důvodů uzavírá, že obvodní soud i městský soud svými napadenými rozhodnutími porušily základní práva stěžovatele zaručená čl. 8 odst. 1, odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny, proto napadená rozhodnutí obvodního soudu i městského soudu zrušil.

45. Ohledně námitek, že obhájkyně Mgr. Marie Klinerová nebyla vyrozuměna o konání vazebního zasedání a že ve věci rozhodoval nezákonný soudce, Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatele odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

46. Pro úplnost Ústavní soud dodává, že o návrhu na přednostní projednání věci pro její naléhavost podle § 39 zákona o Ústavním soudu samostatně nerozhodoval, neboť mu fakticky vyhověl.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 8. prosince 2022

Jaromír Jirsa
předseda senátu